

מושינסקי (ארוז), יובל

יובל, בן אנטה וירח, נולד ביום י"ח בסיון תש"ו (17.6.1946), בירושלים. הוא החל את לימודיו בבית הספר היסודי שליד הגמנסיה העברית ברחביה. בהיותו בן 7 עבר לתל-אביב ולמד שלוש שנים בבית החינוך לילדי העובדים בצפון העיר. לאחר ששב עם משפחתו לירושלים, סיים את לימודיו בבית הספר היסודי ואחר-כך בגמנסיה העברית ברחביה. יובל היה נער חביב ועליו, שמח בחלקו, טוב-לב ובעל חוש הומור משובב. הוא שפע

אהבה וחום ובכל מעשיו נכרה מסירות רבה, נאמנות ועדינות נפש. יותר מכל אהב יובל את ארצו ואת נופיה; ובגלל אהבתו זו הרבה בסיורים בארץ לאורכה ולרוחבה, ואכן מעטים היו המקומות שפסח עליהם. אהבתו השנייה של יובל הייתה נתונה לספורט המים. הוא היה שחיין מצטיין ואף עסק בספורט הצלילה.

יובל גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1964 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השלים קורס מפקדי טנקים ואחר-כך סיים בהצלחה קורס קציני שריון וקורס מפקדי פלוגות. בתקופת שירותו הסדיר היה מפקד מחלקת טנקים ולאחר שהתנדב לשירות קבע מילא מספר רב של תפקידים. הוא היה מפקד פלוגה, קצין מבצעים בחטיבה, ראש לשכת אלוף פיקוד הצפון (האלוף דאז ואחר כך הרמטכ"ל, מרדכי גור), סגן מפקד גדוד וקצין אג"מ בחטיבת טנקים. בתוקף תפקידיו אלו הועלה לדרגת רב-סרן. בשנת 1967 יצא לטורונטו שבקנדה כדי ללמוד שם באוניברסיטה, אולם כשפרצה מלחמת ששת הימים חזר ארצה ושב ללבוש את מדי צה"ל. יובל השתתף בשורה ארוכה של מבצעים נגד האויב. כשהיה בשירות הסדיר השתתף בקרב סמוע; בשנת 1968 השתתף בפעולת כראמה ובין השנים 1971-1973 פיקד על יחידתו בפשיטות על בסיסי מחבלים בדרום לבנון. הוא היה קצין שריון מעולה ומפקד למופת, שבחר בשירות בצה"ל מתוך הכרה בכורח שבדבר ומתוך תחושת ייעוד. הוא הכיר את הטנק על בוריו, היה בקי בהפעלתו והעלה את היחידות בפיקודו, לרמה מקצועית גבוהה. הוא ידע לשלב יעילות ומקצועיות, כנדרש בחיל השריון, עם מסירות וחיבה לחייליו.

בצד דאגתו למילוי מדוקדק וקפדני של המשימות שהוטלו עליו, ידע להאזין לדברי פקודיו ולעשות לפיתרון הבעיות שהעלו. הוא דאג אף לפרטים הקטנים ביותר, שנראו לכאורה חסרי חשיבות, מתוך ידיעה כי הדאגה לחייל כפרט מעלה את רמתה של היחידה כולה. חבריו לפיקוד בשריון וחייליו זוכרים אותו בזכות האווירה הטובה שהיה משרה סביבו ובזכות נכונותו לעזור כל אימת שהיה צורך בכך. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים היה יובל חניך בבית-הספר לפיקוד ולמטה. הוא קיבל מיטת-חירום כקצין אג"מ בחטיבת טנקים, שהשתתפה בקרבות הבלימה נגד הצבא המצרי בסיני. מיד כשהגיע לחטיבה, שהייתה זרה לגביו, החל לעסוק בארגון הגיוס וההצטיידות, וכשהייתה מוכנה לקרב, הצטרף אל הכוחות הלוחמים. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), השתתף הכוח שלו בכיבוש תעוז "מרור" שהיה מוחזק על-ידי הצבא המצרי. במהלך ההתקפה נורן טילים לעבר הטנקים שלו ויובל הספיק להזהיר את חבריו בטנקים שבקרבתו, ואכן רובם הצליחו להתחמק מהאש. הוא עצמו החל לעסוק בחילוץ נפגעים ותוך כדי כך נפגע הנגמ"ש שלו והוא נהרג. יובל הובא למנוחת-עולמים בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים, שני אחים ושתי אחיות.

יובל בן ירח ואנטה ארז (מושינסקי) הי"ד

נפל בסיני

נולד : י"ח סיון תש"ו (17.6.1946)
נפל : כ"ו תשרי תשל"ד (22.10.1973)

יליד ירושלים. חניך הגמנסיה העברית בירושלים. התגייס לצה"ל בשנת 1965 וסיים קורס מפקדי טנקים, קורס קצינים (בהצלחה), וקורס קציני שריון. שרת כמ"מ שריון בחטיבה 7. לאחר שנפצע בתאונה בעת סיור בגזרה הצפונית בתפקיד קצין מבצעים בגדוד שריון, שוחרר מהצבא ויצא לטורונטו, קנדה ללימודים באוניברסיטה.

"מלחמת ששת-הימים" מחזירה אותו ארצה ויובל מתגייס לצבא הקבע. משתתף בפעולת החדירה לכראמה שבירדן כמ"מ בגדוד צנטוריונים, נפגע וחולץ.

משמש כמפקד פלוגה בגדוד שריון בצפון ולאחר-מכן לסגן מפקד גדוד. עוסק בהדרכה בתורת השריון ומפרסם חוברות הדרכה בתחום הלחימה בצנטוריון. באוקטובר 1970 מתמנה ראש לשכת האלוף בפיקוד הצפון, ולאחר-מכן מתמנה כקצין אג"ם בחטיבת השריון ומועלה לדרגת רב-סרן.

בפברואר 1973 נשלח להשתלמות לבית-ספר לפיקוד ומטה אך "מלחמת יום-הכיפורים" מפסיקה את השתלמותו. הוא מתמנה כקצין אג"ם בחטיבת שריון ויורד מיד דרומה. נוטל חלק פעיל בקרבות ועומד בראש ההתקפה על מעוז מרור המוחזק ע"י המצרים. הוא כובש את המעוז, מסייע בחילוץ נפגעים אך שעה לאחר-מכן נפגע נגמ"ש הפיקוד בטיל האויב ויובל נופל בקרב. דבריו האחרונים היו : "חבריה הצילו".